

Orlogskaptajn Kjeld Erik Haick

Søværnets Taktik- og Våbenskole,
Undervandsvåben-, Fjernkendings- og Signalkursus
Ridder af Dannebrog 29 JAN 2000

15 FEB 2000

LEVNEDSBERETNING.

Jeg blev født 22 OKT 1945 på Hulgårdsvej nr. 122 i København NV. Mine forældre havde i forvejen 3 børn. Min ældste søster Lissi var født i 1932, min bror Bent var født i 1935 og min yngste søster Birgit var født i 1936. Min far var arbejdsmand, og min mor var hjemmesyerske. Familieefternavnet var Andersen.

Min far og mor blev separeret, da jeg var meget lille. Min far flyttede til Jylland og arbejdede der til sin død i 1952. Jeg har derfor ikke mange erindringer om min far. Mine søskende fløj ret hurtigt fra reden, de var jo væsentligt ældre end jeg, så i princippet var jeg alene med min mor i store dele af tiden. Hun syede for forskellige firmaer, og da det skete hjemme, var jeg vant til, at min mor altid var der. Min mor arbejdede hårdt og tjente en del penge, men da hun var en ret dårlig økonom, var der tit lavvande i kassen.

I 1952 startede jeg på Frederikssundsvejens Skole, hvor jeg gik i 9 år og sluttede af med at tage mellemskoleeksamen med et rimeligt resultat. Jeg var i det meste af min skoletid præget af, at jeg manglede motivation. Evnerne fejlede tilsyneladende ikke noget, men flid ved lektier var der ikke meget af. De skriftlige ting var jeg nødt til at lave, men læsning af lektier blev der ikke brugt megen tid på. Jeg holdt mig til min rimelig gode hukommelse. Adskillige gange fik jeg at vide, at jeg kunne forbedre mit standpunkt, hvis jeg gjorde lidt mere ved lektierne, men det fængede ikke rigtigt, og den pædagogiske opbakning hjemmefra var heller ikke særlig udtalt.

I 1955 flyttede min mor og jeg fra Hulgårdsvej til Husumgade 24 på Nørrebro, hvor min mor i starten skulle føre hus for en onkel ved siden af syningen. Da onklen døde et par år efter, overtog min mor lejligheden. Jeg fortsatte med at gå på Frederikssundsvejens Skole på trods af den noget længere skolevej.

Når min tid ikke gik med at lave lektier, og min mors manglende økonomiske sans gjorde, at jeg tit manglede penge, var det på den tid naturligt, at man tog arbejde som eftermiddagsbud. Jeg startede som bud i en alder af 11 år og havde mere eller mindre fast arbejde, indtil jeg var 15 år. I sommerferierne havde min mor ikke tid til at holde ferie, hun skulle jo sy, så der tog jeg så arbejde som heldagsbud. Første gang var, da jeg i en alder af 11 år fik arbejde ved Dansk-Svensk Stål i Vestergade. Lønnen var fyrstelige 60 kr. om ugen. Der var noget med, at man først måtte køre en trehjulet budcykel, når man var 14 år, men da jeg altid har været stor af min alder, var der ingen, der bemærkede det.

Vedrørende fremtidig beskæftigelse havde jeg altid drømt om at blive styrmand. Jeg aner ikke hvorfor, da jeg aldrig har haft nogen tilknytning til havet. Det har nok mest været en romantisk drøm, udsprunget af at læse drengebøger. Min mor og jeg havde talt om det, og hun syntes også, det var en god ide, men længere kom det ikke. I løbet af vinteren 1960-61 begyndte der så at komme store reklamer i aviserne om den nye konstabelordning, der var startet i forsvaret. Man kunne binde sig for 3 eller 5 år og få en uddannelse samtidig. Især reklamerne fra søværnet var flotte og lokkende, og dette kunne måske være en genvej til at blive styrmand. Vi sendte bud efter materialerne, og i løbet af foråret sendte vi så en ansøgning. Jeg blev indkaldt til 2 dages prøver på Holmen i forsommeren 1961, blev fundet egnet og fik grundet min mellemskoleeksamen tilbudt en 5 års kontrakt som artillertechniker, hvor jeg så samtidig kunne få svendebrev som elektromekaniker. Jeg skulle møde på Søværnets Eksercerskole i Auderød 3 NOV 1961, bare 12 dage efter min 16 års fødselsdag.

Det var dog stadig sommer, og jeg besluttede, at jeg for en gang skyld ville have noget, der lignede ferie. Min bror var karl på en gård, der mærkværdigvis hed Frankrig. Gården lå og ligger stadig mellem Odder og Oldrup. Jeg ville hjælpe med høsten, og det fik jeg lov til. I dejlige omgivelser arbejdede jeg så indtil midten af oktober, hvor jeg vendte tilbage til Nørrebro.

Jeg mødte i Auderød 3 NOV 1961 som 1 ud af 1000 mand, der skulle gennemgå den grundlæggende uddannelse i søværnet. Det var meget nyt for mig og lidt af en omvæltning, jeg var jo ganske ung. Hård træning, streng disciplin og kulde prægede perioden. Vi kom i god fysisk form og lærte gradvis den nye verden at kende. Det hed ikke mere gulv, nu hed det dørk, loftet hed dækket og så videre. Vi havde alle sammen numre, og vi følte os også som numre, men samtidig lærte vi styrken af, hvad sammenhold kunne gøre. Vi skulle klargøres til at kunne virke om bord på et skib. I Auderød er der et landfast skib, der er placeret midt på en græsplæne. Det hedder LAPPEDYKKEREN. Vi lærte at fortøje det, gå reglementeret til og fra borde på det og alt muligt andet.

Efter 2½ måned i Auderød mødte vi så om bord på det skib, vi skulle sejle skoletogt på. Det var den berømte fregat NIELS EBBESEN, der bl. a. havde haft episoden med trawleren Red Crusader ved Færøerne. Det var et gammelt, dampdrevet skib, Danmark havde overtaget fra England efter 2. verdenskrig. Der var absolut ingen komfort om bord. Eleverne boede på banjer, sov i hængekøjer og spiste i bakker á 8 mand, hvor bakstørnene på skift riggede til til måltider, riggede af og vaskede op. I Auderød havde vi fået mad i en cafeteriakø, her skulle vi gøre det hele selv med undtagelse af at tilberede maden. Vi boede i bunden af skibet, og kabysen lå meget højt, så vi skulle bære maden en god distance. Især den varme mad var et problem, da beholderne ikke var isolerede. Vi brændte os tit. I høj sø var det også svært at bære de tunge beholdere, samtidig med at man skulle holde balancen. Lejderne (trapperne) var meget stejle og glatte. Det var ikke velset at tabe maden. Folkene i bakken blev sure, og man skulle selv gøre rent.

Efter at have haft skibstilvænnning, mens skibet blev eftersat på Orlogsværftet, stak vi til søs. Der oplevede jeg at være søsyg i en hel uge uden ophold. Det var en skrækkelig oplevelse, og man føler sig ikke særlig meget værd. Det kan anbefales som slankekur, da man ikke kan holde mad i sig, hvis man overhovedet føler trang til at spise. Pundene rasler af en. Ved ankomsten til Frederikshavn blev skibet igen roligt, og livet var atter værd at leve. Landlov i mætrostøj fra et skib får en til at føle sig som en mand, selv om man kun er 16 år. Landloven fik

dog en ende, da vi under stor dramatik blev kaldt om bord søndag aften. En storm havde forårsaget, at 5 af de på den tid nye stålkuttere var forlist, og vi skulle ud for at lede efter overlevende. Da den halve besætning var på orlov, måtte vi sejle uden dem. I 5 døgn med hårdt vejr ledte vi efter de forsvundne uden at finde nogen.

Efter træning i danske farvande gik turen til Holland. Efter episoden med trawleren Red Crusader var det blevet besluttet, at den resulterende sag mellem England og Danmark skulle afgøres ved Den internationale Domstol i Haag. NIELS EBBESEN lå i Rotterdam i ca. 14 dage, mens sagen kørte. Det var første gang, jeg var i udlandet i uniform, og det var en stor oplevelse. Det var ikke mange ting, man kunne købe, da hyren var 20 kr. om ugen. Af disse penge købte vi det ugentlige karton toldfrie cigaretter for 8 kr. Tilbage var 12 kr. eller 3½ hollandsk gylden. Øl på værtshus kostede ca. 40 cent flasken, så det var svært at blive beruset.

Afgørelsen ved domstolen var ikke så klar, som man havde håbet. Chefen for NIELS EBBESEN, kommandørkaptajn Sølling blev bebrejdet, at han havde beskudt trawleren med en 40 mm. maskinkanon. Der stod i reglerne, at man kun måtte anvende manuelt betjente kanoner. Chefen havde haft det problem, at 2 af hans egne folk var om bord på trawleren, da den stak af. Hans eneste manuelt betjente kanon var på 127 mm., så hvis han havde anvendt den, havde han nok sænket trawleren. Nu handlede han menneskeligt og blev klandret for det.

Efter tiden i Holland sejlede vi til Færøerne og var der resten af tiden. Det var en stor oplevelse at se den færøske natur, men det blev hurtigt rutine at sejle omkring øerne på fiskeriinspektion, som var skibets opgave.

I slutningen af marts 1962 kom vi igen til Holmen, og vort togt var slut. Vi afmønstrede og blev transporteret til Margretheholm, hvor Søværnets Konstabelskole havde til huse. Her gik vi så på teknisk skole i 18 måneder for at tillære os de håndværksmæssige færdigheder, der skulle anvendes som artilleritekniker og som var krævet af de civile myndigheder, for at vi kunne få lov til at gå op til svendeprøve, når tid var. De praktiske fag lå godt for mig, men jeg kunne stadig mærke, at jeg havde svært ved at koncentrere mig om det boglige. Det var en uhyre alsidig uddannelse, der indeholdt filing, drejning, svejsning, smedning, elektromotorvikling, montage, servoteknik og elektronik.

I oktober 1963 var uddannelsen slut, og jeg skulle ud på mit første operative togt. Jeg mødte om bord på korvetten TRITON, der havde midlertidig base i Frederikshavn. Min funktion var at vedligeholde og deltage i betjeningen af 40 mm. maskinkanonen. Der var i alt tilkommanderet 7 artilleriteknikere af konstabelgrad for at vedligeholde korvettens artilleri. I min tid om bord på TRITON kom vi vidt omkring. Vi besøgte bl. a. Norge, Finland, Sverige, England, Tyskland og Sovjetunionen. Især besøget i Sovjetunionen var spændende, da det i 1964 var første gang efter Ungarn-krisen, at NATO-enheder anløb landet. Selvom besøget fandt sted i Leningrad, der er en stor flot by, var der alligevel mange indtryk, der gjorde, at man var lykkelig for at være dansker.

Efter kort tid om bord på TRITON traf jeg 2 NOV 1963 i Frederikshavn den pige, der senere skulle blive min hustru. Hun hed Randi Christensen. Efter en passende tid blev jeg præsenteret for familien, hvor faderen var politioverbetjent, moderen var hjemmearbejdende, og der

var 2 yngre brødre. Jeg blev vel modtaget, og efter knap et halvt år blev vi forlovet 22 MAR 1964.

Efter 2 år om bord på TRITON blev jeg så i oktober 1965 tilkommanderet Artilleriskolen Sjællands Odde, hvor jeg skulle forrette tjeneste i 1 år, inden jeg skulle til svendeprøve. Jeg fandt, at dette øde sted havde en helt speciel charme, og jeg havde en god tid der. Min umiddelbart foresatte var en kaptajnløjtnant Bjerre, der var en gudbenådet håndværker. Hans barske krav om især mekanisk finish lærte mig meget og gjorde mig til en meget bedre håndværker. Dette var meget belejligt, da jeg snart skulle til svendeprøve.

I oktober 1966 mødte jeg så igen på Holmen, hvor jeg skulle på svendeprøvekursus. Det gik meget fint, og i januar 1967 blev jeg så elektromekanikersvend med karakteren VELUDFØRT.

Jeg var nu færdig med min 5 års kontrakt med forsvaret, men da jeg ikke havde særlige planer, valgte jeg at fortsætte. Jeg skulle indtil videre forrette tjeneste på det værksted, hvor jeg var blevet udlært.

I starten af 1967 foreslog min mor, at vi skulle tage navneforandring fra Andersen til Haick. Haick var min mormors pigenavn. Hun kom fra Rusland som flygtning med sin familie i starten af århundredet og blev siden gift med en dansk mand i Kolding, hvor min mor så blev født i 1913 som nummer 2 barn. Min mors ønske om navneforandring kom meget tilpas. Jeg havde brug for en ny start i søværnet efter en periode, hvor jeg bl.a. grundet min unge alder havde været lidt utilpasset. Jeg fik navnet Haick, slog en streg i sandet og startede på en frisk.

1 JUN 1967 var det lykkedes for min forlovede og jeg at få en lejlighed i noget nybyggeri i Frederikshavn. Grunden til, at vi slog os ned i Frederikshavn, skyldes primært, at jeg var kommet til at holde af byen. Vi blev gift 1 JUL 1967.

I oktober 1967 mødte jeg på Søværnets Sergent- og Reserveofficersskole i Frederikshavn med henblik på at blive uddannet til sergent. Her oplevede jeg et uhyre pædagogisk inspirerende miljø, hvor jeg for første gang kunne indse værdien af at læse på lektier. Da uddannelsen gik ud på, at vi skulle lære at instruere andre, var det nødvendigt, at man kunne stoffet så godt, at man kunne forklare det til andre. Uddannelsen varede 5 måneder, og jeg trivedes meget fint. Det hang sikkert også sammen med, at skolen lå i gåafstand fra vor lejlighed, så jeg hurtigt kunne komme hjem efter tjeneste. Jeg blev udnævnt til sergent på kongens fødselsdag 11 MAR 1968 med et meget fint resultat (nr. 2 ud af 20 elever).

Efter skolen fortsatte uddannelsen på Artilleriskolen Holmen, hvor vi var 4 sergenter af min tjenestegren, der mødte. Efter generelle kurser i navigation, søvejsregler, elektronik, matematik og teoretisk artilleri skulle vi så slutte af med et specialkursus i det våbensystem, vi skulle arbejde med i fremtiden. Vi startede derfor på et kursus i 127 mm. kanonen, der var om bord på PEDER SKRAM-klassen. Efter 1 måned på kursus blev det imidlertid klart for søværnet, at man i høj grad manglede ildledere, hvorfor jeg blev overført til kursus i ildledelsesanlæg til TRITON-KLASSEN. Jeg havde jo som eneste mand på holdet sejlet i den skibsklasse før, sagde man. Jeg arbejdede så hårdt i 3 måneder for at blive en god ildleder.

I begyndelsen af december 1968 skulle jeg så møde om bord på mit nye skib korvetten DIANA. Jeg nåede dog lige at være hjemme, da min hustru nedkom med vort første barn, der blev en søn. Han fik navnet Kim Haick.

Jeg sejlede med korvetten DIANA indtil oktober 1969, hvor skibet strøg kommando på Flådestation Frederikshavn. Det var en spændende og lidt hård tid, hvor man skulle vænne sig til at være befalingsmand og lede og have ansvar for andre. Vi sejlede meget og deltog i en lang række øvelser. Chefen var kommandørkaptajn Jørn Grøne, og han var meget vellidt. Besætningen var god, og min tjeneste forløb fint. Vi kom igen vidt omkring og besøgte en del lande.

Efter kommandostrygningen blev jeg tilkommanderet Marinekaserne Frederikshavn, hvor jeg gjorde tjeneste i cirka 1 år. Herefter blev jeg overflyttet til Ekvipageafdelingen, hvor jeg afløste en kaptajnløjtnant i et halvt år, mens han var på kursus. Det var en god tid. Jeg boede i byen og kunne følge med i, at min lille søn voksede. Med indførelsen af kildeskat besluttede min hustru og jeg, at hun skulle opgive sin stilling som assistent på Flådestationen og blive hjemmearbejdende. Vi havde nu kun min løn som sergent/oversergent, men vi mente nok, det kunne gå. På trods af, at man siger, at det er umuligt for en familie at klare sig for 1 indkomst, er det lykkedes for os. Vi har absolut ikke haft mange penge, men ved en økonomisk livsførelse er det lykkedes. Min kone er således stadig hjemmearbejdende.

Det var nu ved at være tid til at tænke på officersskole, men inden det kunne ske, måtte jeg have en realeksamen. I søværnet var der en civilundervisningsinstitution, og her kunne man tage en komprimeret realeksamen på 22 uger. Jeg startede uddannelsen, der fandt sted på Holmen, i foråret 1971 og arbejdede målrettet i hele perioden. Jeg sluttede af med en meget fin eksamen i september. Herefter fulgte 3 måneders forkursus i elektronik ved Søværnets Televæsen, da jeg ville være elektronikofficer. Det pudsige var, at jeg grundet min tjenestegren som artilleritekniker kunne vælge, om jeg ville være indenfor elektronik eller navigation. Min første drøm om beskæftigelse havde været at blive styrmand, men da jeg havde chancen, valgte jeg den fra. Var jeg dumpet ved Televæsenet, havde jeg været nødt til at blive styrmand. Nu bestod jeg og kunne starte på Søværnets Officersskole i januar 1972.

Nu startede så 2 års koncentreret officersuddannelse. I januar skete der så det sørgelige, at vor elskede konge Frederik IX afgik ved døden. Ved begravelsen stod det samlede kadetkorps vagt udenfor Christiansborg Slotskirke. Det var en stor og gribende oplevelse. Jeg skulle nu uddannes som officer, og med tanke på min ydmyge baggrund var det noget af et socialt løft. Jeg skulle lige vænne mig til det. Jeg arbejdede hårdt og trivedes egentlig godt i miljøet. Efter eksamen blev jeg i starten af januar 1974 udnævnt til sekondløjtnant som nr. 4 ud af 20 kadetter. Efter udnævnelsen blev vi fremstillet for dronningen på Amalienborg, hvor vi blev ønsket til lykke af majestæten.

Herefter fulgte så 13 måneders efteruddannelse på Holmen og Artilleriskolen Sjællands Odde. Jeg var bestemt til at skulle være batteriofficer om bord på fregatten PEDER SKRAM, det vil sige, at jeg havde det tekniske ansvar for 2/3 af skibets artilleri samtidig med, at jeg selv ledede ilden fra det ene af fregattens 3 batterier. Der var en hel del uddannelse, der skulle være på plads først, og igen blev der arbejdet hårdt med sagen.

I 1974, da jeg næsten var færdig med hele min uddannelse, døde min mor. Det var et smerteligt tab. Jeg havde boet hos hende, når jeg var i København, og vi havde et meget fint forhold. Min ældste søster Lissi, der også boede i København og jeg ordnede alt i forbindelse med begravelse og skifteret. Det var noget af en opgave, da min mor som nævnt ikke havde nogen særligt udviklet økonomisk sans. Hun skyldte penge en masse steder, men vi besluttede, at der skulle være privat skifte, og at alle kreditorer skulle have deres tilgodehavender. Min bror Bent og min anden søster Birgit, der begge boede omkring Horsens var enige, og vi kom ud af det uden problemer.

Jeg mødte om bord på fregatten i februar 1975 og afløste hele 2 premierløjtnanter. Foruden batteriofficer skulle jeg overtage hele regnskabet for artilleri, håndvåben, reservedele og de dertil hørende publikationer. I starten var chefen kommandørkaptajn Olfert Fischer, men han blev pr. 1 APR afløst af kommandørkaptajn Jørgen Bork, der siden skulle drive det vidt. Jeg var såkaldt officer af B-linien (specialist) og blev derfor placeret i B-messen, hvor der var 12-13 officerer. Her var der en meget stram hækkeorden, men det var et fint lærested, og messen kørte fint. Jeg kom om bord til en erfaren besætning, og skibet kørte godt.

Vi kom også denne gang vidt omkring. Især kan det nævnes, at PEDER SKRAM i maj 1975 eskorterede kongeskibet til Leningrad ved dronningens officielle besøg i Sovjetunionen. Det var igen en stor oplevelse, men atter glædede man sig som dansker over, at man havde noget bedre at vende tilbage til.

Den 7 APR 1976 blev vor anden søn født, mens jeg lå på øvelse øst for Bornholm. Jeg nåede hjem, inden kone og barn havde forladt sygehuset. Jeg havde nu lidt tid sammen med familien, inden fregatten igen skulle på langfart. Jeg var noget ked af at skulle forlade min lille familie med den spæde søn, men min kone har altid klaret det fremragende, selvom det rent psykisk har været hårdt for hende. Vi skulle denne gang være væk i 3 måneder. Vi tog af sted i slutningen af april for at blive indlemmet i NATOs stående flådestyrke Standing Naval Force Atlantic (STANAVFORLANT), der lå i Skotland. Vi deltog så i en mængde øvelser og sluttede i Wilhelmshaven i Tyskland, hvor min hustru kom på besøg i en week-end. Derefter sejlede vi over Atlanten for at deltage i USA's 200 års jubilæum 4 JUL. Vi tilbragte ca. 4 dage i New York, og det var en meget stor oplevelse. Vi var først hjemme igen 18 JUL, hvor der så var sommerferie. Det var skønt at være sammen med familien igen og se, at min lille søn var vokset. Jeg sejlede på PEDER SKRAM i ca. 2½ år, og jeg var meget glad for den tid, selvom det betød lange fravær fra familien. I juni 1977 strøg skibet kommando for at blive ombygget til missilfregat.

Jeg fik tjeneste på Artilleriskolen Holmen, hvor jeg i 2 år var lærer indenfor ildledelsesanlæg, og hvor jeg samtidig modtog en stor uddannelse indenfor Harpoon missilsystemet. Efter denne uddannelse var jeg også lærer indenfor dette system. I perioden her blev jeg udnævnt til løjtnant efter 4 år som sekondløjtnant.

I maj 1979 var PEDER SKRAM bygget om, og jeg mødte så om bord igen. Nu blev jeg ansvarlig for alt artilleri om bord, hvorimod jeg ikke skulle beskæftige mig med Harpoon systemet. Det var overladt til min kollega, der var missilofficer, og som tog sig af både Harpoon og SeaSparrow systemerne. Chefen var kommandørkaptajn Jørgen Jacobsen. Sammen med den øvrige ombygning var der sket det, at de 2 officersmesser var blevet til 1 (fællesmesse).

Det var en nyskabelse, som virkede fortrinligt. Vi var nu ca. 22 officerer, og vi blev snart en sammentømret enhed.

I efteråret 1979 flyttede vor familie til Ishøj. Jeg havde i mange år prøvet at få tjeneste i Frederikshavnsområdet, men det var ikke lykkedes. Da jeg hele tiden havde haft fast tjenestested i København, havde jeg selv måttet afholde alle udgifter til ophold og rejser, og det havde været dyrt. Vor økonomi var jo ikke særlig robust, når min hustru var hjemmearbejdende. Vi valgte Ishøj, fordi min ældste søster Lissi boede i kommunen. En kollega fra søværnet gjorde os opmærksom på en ledig lejlighed, og vi flyttede ind på Gildbrovej nr. 44, hvor der var en almennyttig bolig på 5 værelser.

Om bord på PEDER SKRAM foregik der en masse. Vi var flere gange i Norge for at skyde SeaSparrow-missiler efter luftmål, og i både 1980, 1981 og 1982 var vi med i STANAVFORLANT på lange togter. I 1982 var vi således i Portugal, hvor vi lå i en lang periode i Lissabon. Med flådestyrken var vi også så langt nordpå som Tromsø i Norge. Jeg fik lov til at sejle med skibet i 3½ år og blev kun frakommanderet, fordi man i forsvaret havde bestemt, at der for fremtiden kun skulle være 1 type officerer.

Inden jeg afgik skete der 6 SEP 1982 noget, der for alvor bragte PEDER SKRAM på alles læber. Grundet en "designmæssig uhensigtsmæssighed" blev der fra skibet på denne dag utilsigtet affyret et Harpoon missil. Missilet slog ned i et øde sommerhusområde nær Lumsås ved Sjællands Odde. Hele verdenspressen var på plads, og der var massiv dækning i alle medier. Grundet min store uddannelse indenfor dette system deltog jeg i hele undersøgelsen, ligesom jeg blev afhørt i både kommissionsdomstol og byret. Sagen sluttede med, at min kollega orlogskaptajn H. G. Olsen fra Søværnets Materielkommando, der havde udløst affyringen, fik en minimal straf.

Man indførte P 83-ordningen med enhedsofficeren, og egnede kandidater fra den gamle B-ordning kunne så få en videreuddannelse, der ville bringe dem op på et højere niveau. Jeg ansøgte, hårdt presset af fagforeningen, blev testet og godkendt og kunne så efter 9 års praktisk tjeneste igen tage plads på skolebænken på Søværnets Officersskole 13 DEC 1982 til 28 måneders hård uddannelse. De første 9 måneder var efteruddannelse, hvor vi skulle bringes op på acceptabelt niveau i alle slags kundskaber. Derefter blev resten af tiden brugt til en videreuddannelse, der skulle bringe os op på akademisk niveau. Der var masser af arbejde og indlæring af nyt stof, men vi udgjorde en fin gruppe, hvor alle hjalp alle. Efter afsluttende eksamen lykkedes det mig at blive udnævnt til kaptajnløjtnant som nummer 1 ud af 13 startende elever.

De nye videreuddannede officerer fra den gamle B-linie var en gruppe, der egentlig svævede mellem 2 fagorganisationer, HOC og HOA. Vi var medlemmer af HOC men var nu kvalificerede til at blive medlem af HOA, der organiserede officerer af A-linien. Der opstod derfor et slagsmål mellem de 2 organisationer, der medførte, at ingen kunne forhandle løn for vores gruppe. Vi fortsatte derfor i 2 år med løn som premierløjtnanter. Vi havde altså arbejdet hårdt i 28 måneder, lidt store økonomiske afsavn, fordi vi kun fik grundløn under uddannelsen, for til sidst at skulle forrette tjeneste som kaptajnløjtnanter til underbetaling. Vi var meget skuffede, da vi ikke kunne se, at vi var skyld i det.

Jeg blev tilkommanderet Søværnets Materielkommando i april 1985 som sagsbehandler. Her blev jeg medlem af den gruppe, der skulle udvælge og indkøbe ildledelsessystemet mv. til de nye STANDARD FLEX 300 skibe. Det var en uhyre lærerig tid. Sideløbende med dette arbejde tog jeg mig af en masse andre opgaver. Jeg var ved Materielkommandoen i 2½ år.

I oktober 1987 mødte jeg på Forsvarsakademiet for gennemgåelse af stabskursus i forvaltning. Kurset varede i 9 måneder og var meget krævende med en masse hjemmearbejde. Bl.a. skulle vi skrive hovedopgaver af strategisk, politisk eller administrativ karakter. Jeg kunne mærke, min energi var væsentlig lavere på dette kursus end den havde været på videreuddannelsen, men arbejdet skulle gøres, og det blev det. Vi blev ikke indplaceret i nogen rækkefølge, men jeg bestod med TILFREDSSTILLELSE og blev 27 JUN 1988 udnævnt til orlogskaptajn.

Herefter blev jeg tilkommanderet Søværnets Teknikskole på Holmen. Egentlig skulle jeg have været tilbage til Søværnets Materielkommando, hvor mine opgaver, som jeg havde forladt i oktober 1987 stadig ventede på en løsning, men grundet forskellige forhold af indplaceringsmæssig karakter, var det ikke muligt. På Søværnets Teknikskole løste jeg opgaver af økonomisk karakter, men i realiteten kedede jeg mig bravt. Jeg var der i ca. 10 måneder, inden jeg blev overført til Søværnets Våbenskole, hvor jeg følte mig mere hjemme.

I marts 1989 døde min ældste søster Lissi. Hun havde igennem adskillige år været angrebet af kræft gentagne gange. På trods af dette var hun en pragtfuld person, der ved min mors død naturligt overtog rollen som familiens samlende figur. Jeg boede således hos hende i flere tilfælde, hvor min tjeneste dikterede, at jeg skulle være i København. Hendes bortgang var et smerteligt tab for hele familien, og vi savner hende stadig.

Efter nogen tid på Søværnets Våbenskole blev skolen lagt sammen med Søværnets Taktikskole og fik navnet Søværnets Taktik- og Våbenskole. Ved sammenlægningen fik jeg til opgave at stå for elektronisk krigsførelse og blev derved medlem af en arbejdsgruppe under NATO. Det var en spændende tid, hvor der var nok at gøre med operativ afprøvning, forskning, rapportskrivning og undervisning.

I starten af 1994 blev jeg beordret til Søværnets operative Kommando i Århus for at gøre tjeneste som efterretningsofficer. Det var et helt nyt område for mig, og jeg måtte bruge megen energi for at sætte mig ind i emnet. Da jeg var forflyttet til Århus, kunne jeg kun få udgifter til "dobbelt husførelse" dækket. Da min hustru stadig arbejdede hjemme, var det økonomisk set en meget hård tid. Jeg lejede et værelse hos en advokat i Brabrand, og der boede jeg dejligt i hele perioden. Jeg udførte min tjeneste i en bunker, og da arbejdstiderne var lange, var det ikke hver dag, jeg så solen.

I december 1996 skulle jeg tiltræde en ny stilling ved Søværnets Materielkommando, og jeg glædede mig i lang tid til at komme hjem igen. Der kom imidlertid en kommandør i vejen. Jeg blev kontaktet fra Forsvarskommandoen og anbefalet at tiltræde en stilling som næstkommanderende ved en ny skolekonstruktion, der skulle være på Holmen. Den førnævnte kommandør havde peget på min person til det job. Jeg blev noget overrasket, da kommandøren og jeg aldrig var kommet særlig godt ud af det med hinanden. Han fastholdt sit ønske, og jeg accepterede. Jeg mødte derfor på Holmen 2 DEC 1996, hvor Undervandsvåben-, Fjernken-

dings- og Signalkursus (UFS) skulle etableres som tjenestested under Søværnets Taktik- og Våbenskole.

Sammen med chefen kommandørkaptajn Karsten Palle Hansen havde jeg nu til opgave at få 3 gamle skoler til at virke som 1 enhed. Undervandsvåbenkursus var flyttet fra Margretheholm, Fjernkendingskursus var flyttet fra Frederiksholm og de var nu begge flyttet ind i Gamle Østre Takkelads, hvor Kommunikationskursus havde boet hele tiden. Det var 3 vidt forskellige kulturer, der mødtes, men det gik nu overraskende nemt at få dem til at virke sammen. Principperne, vi byggede på var, at der skulle være en åben ledelse, og at hver medarbejder talte. Umiddelbart efter opstarten blev der afholdt et seminar på Gurrehus, hvor hver medarbejder blev afkrævet en tilkendegivelse af, om vedkommende ønskede at arbejde målrettet for, at UFS skulle blive et godt sted, hvor vi stod for gode uddannelser, og hvor folk havde det godt. Alle svarede bekræftende på dette, og vore forventninger blev indfriet.

I slutningen af 1997 mente den før omtalte kommandør, at Artilleriskolen Sjællands Odde (nu artillerikursus) havde mere behov for en næstkommanderende end UFS. Stillingen havde været ubesat i længere tid. Jeg tilbragte derfor første halvår af 1998 på Sjællands Odde og havde en god tid der. Der var masser at lave, og det var rimeligt rare mennesker at have med at gøre. Da jeg selv har haft en del med stedet at gøre i tidens løb, kendte jeg forholdene godt.

I august 1998 mødte jeg igen på UFS, og da chefen skulle afgå og en ny chef ikke var til rådighed før 1 OKT, blev jeg fungerende chef indtil da. Den nye chef var kommandørkaptajn Peter B. Rieper, som jeg lige havde haft som chef på Sjællands Odde. Vi fungerer fint sammen, og UFS er stadig det samme rare sted, som vi håbede på.

Med hensyn til vore sønner er det gået glimrende. Den ældste søn uddannede sig til svagstrømsingeniør med et flot resultat, men grundet en dårlig beskæftigelsessituation kunne han ikke få arbejde. Efter at have søgt stilling i næsten 1 år i det private erhvervsliv meldte han sig til søværnet, hvor han så gennemgik en ny uddannelse på 5½ år for at blive teknikofficer. Han blev udnævnt til premierløjtnant i juni 1999 som nummer 1 i sin klasse og fik overrakt GERNERs medalje, som er den næsthøjeste udmærkelse, kun overgået af Dronningens Æressabel. Han sejler nu i Nordatlanten på et inspektionsskib. Den yngste søn aftjente sin værnepligt i hæren (ligesom sin bror) men blev i hæren, gik på sergentskole, forrettede tjeneste som sergent og er nu næsten færdig med officersuddannelse på Hærens Officersskole. Han ventes udnævnt til premierløjtnant i slutningen af maj 2000.

Med hensyn til fritidsinteresser kan det oplyses, at jeg siden 1963 med vekslende energi har været amatørfotograf. Denne interesse tog rigtig fart i 1975, hvor jeg købte nyt udstyr. Jeg fotograferede en masse og begyndte også at fremkalde og kopiere selv. Jeg studerede emnet intenst for at blive bedre. På hele togtet med PEDER SKRAM fra 1979 til 1982 var jeg frivilligt skibets fotograf og registrerede alle interessante hændelser. Billederne blev så sat i album og udbudt til salg til resten af besætningen. I dag udgør disse album en historisk billedbog over 3½ års hændelser om bord på et skib, der ikke er i tjeneste mere. Jeg fotograferer stadig, men det er ikke længere min hovedinteresse.

Efter at have levet det meste af mit liv uden at udfolde mig fysisk, blev jeg i 1984 motiveret til at løbe. Det blev snart min hovedinteresse, og jeg løber stadig. På årsbasis løber jeg op til

1400 km., og jeg deltager i en del løb. Jeg har således gennemført Eremitageløbet 13 gange, ligesom jeg har gennemført 2 halvmarathonløb. I 1991 begyndte jeg også at cykle på racercykel, og denne interesse dyrkes stadig med stor iver. Jeg cykler årligt ca. 4000 km., og jeg har bl.a. gennemført cykelløbet Århus-København 2 gange.

28 JAN 2000 blev jeg udnævnt til Ridder af Dannebrog. Søværnets Taktik- og Våbeninspektør foretog udnævnelsen.

21 FEB 2000 var jeg i audiens hos H M Dronningen, hvor jeg takkede for, at majestæten havde benådet mig med ridderkorset.